

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobkyně: a) **C.M.M.**, bytem XYZ
zastoupena matkou JUDr. K.M., Ph.D., bytem XYZ
b) **JUDr. K.M., Ph.D.**, bytem XYZ

proti

žalovaným: a) **Základní škola a Mateřská škola, Praha 6, Bílá 1**, IČO: 48133833,
sídlem Bílá 1784/1, Praha 6
zastoupena JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem
sídlem Stavitelská 1099/6, Praha 6
b) **Univerzitní sportovní klub Praha, spolek**, IČO: 00393495,
sídlem Na Folimance 2490/2, Praha 2

o žalobě ze dne 26. 10. 2020 na ochranu před nezákonnými zásahy správních orgánů

takto:

- I. Žaloba **se odmítá.**
- II. Návrh na nařízení předběžného opatření **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 26. 10. 2020 domáhaly ochrany před tvrzenými nezákonnými zásahy žalovaných.
2. Žalobkyně namítaly, že na základě usnesení vlády č. 1022 ze dne 12. 10. 2020 vyhlášeného pod č. 408/2020 Sb. a účinného ode dne 14. 10. 2020 od 00:00 hod. do dne 1. 11. 2020 do 23:59 hod. (dále jen „**usnesení č. 1022**“) žalovaná a) zakázala žalobkyni a) osobní přítomnost na základním vzdělávání, což žalobkyně dokládaly předloženým sdělením žalované ze dne 13. 10. 2020. Žalobkyně dále namítaly, že na základě usnesení vlády č. 1078 ze dne 21. 10. 2020 vyhlášeného pod č. 424/2020 Sb. a účinného ode dne 22. 10. 2020 od 6:00 hod. do dne 3. 11. 2020 do 23:59 hod. (dále jen „**usnesení č. 1078**“) žalovaný b) zrušil

atletické tréninky žalobkyně a), což dokládaly e-mailovou zprávou žalovaného ze dne 21. 10. 2020.

3. Žalobkyně tvrdily, že v důsledku uvedeného je žalobkyně a) nucena se vzdělávat distančně a v omezeném rozsahu a trénovat individuálně, přičemž žalobkyně b) je přitom nucena být žalobkyní a) ve výuce i v tréninku nápomocna, a tím omezit svou hospodářskou činnost. Žalobkyně byly přesvědčeny, že zásahy žalovaných bylo porušeno jejich právo na rovné zacházení ve spojení se svobodou pohybu a pobytu, právem na vzdělání, právem svobodně se sdružovat a právem provozovat jinou hospodářskou činnost ve smyslu čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 14, čl. 33, čl. 27 a čl. 26 Listiny základních práv a svobod a čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) ve spojení s čl. 2 jejího Protokolu č. 4 čl. 2 jejího Protokolu č. 1, čl. 11 a čl. 8 Úmluvy. Žalobkyně navrhovaly, aby soud v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že zásah žalované a) spočívající v zákazu osobní přítomnosti žalobkyně a) na základním vzdělávání byl nezákonný, a žalované a) zakázal, aby pokračovala v odpírání osobní přítomnosti žalobkyně a) na základním vzdělávání. Současně navrhovaly, aby soud v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že zásah žalovaného b) spočívající ve zrušení atletických tréninků žalobkyně a) byl nezákonný, a žalovanému b) zakázal, aby pokračoval v odpírání atletických tréninků žalobkyně a). Vedle toho se žalobkyně domáhaly nařízení předběžného opatření, kterým by soud žalované a) uložil obnovit prezenční výuku žalobkyně a) a žalovanému b) uložil obnovit atletické tréninky žalobkyně a).
4. Celkem 4 podáními ze dne 28. 10. 2020, ze dne 31. 10. 2020, a ze dne 3. 11. 2020 označenými jako „změny žaloby“, pak žalobkyně předložila soudu téměř shodná podání, v nichž (až na z pohledu dále uvedených závěrů marginální úpravy a doplnění) především zopakovala argumentaci uvedenou v samotné žalobě, přičemž mj. rovněž poukázala na nahrazení zmiňovaných usnesení vlády dalšími obsahově obdobnými krizovými opatřeními vydanými novými usneseními vlády.
5. Žalovaná 1 podáním ze dne 6. 11. 2020 navrhla, aby byla žaloba pro odmítnuta pro nepřípustnost.
6. Soud se předně zabýval otázkou, zda jsou dány všechny procesní podmínky, jejichž splnění je nezbytným předpokladem pro meritorní projednání a rozhodnutí věci. Platí totiž, že podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
7. Žalobkyně podanou žalobu podřadily žalobnímu typu předvídanému v § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s.
8. Podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5.

podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu více viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS).

9. První otázkou, kterou si musí soud v případě zásahové žaloby položit, tedy je, zda jednání žalovaných vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s. V této souvislosti musí soud především zvážit, (i.) zda lze oba žalobkyněmi tvrzené zásahy považovat za zásah ve shora uvedeném smyslu, a současně (ii.) zda jde o zásahy správních orgánů realizujících jejich pravomoc v rámci působnosti svěřené jim při výkonu veřejné správy.
10. Soud připomíná, že podle § 2 s. ř. s. poskytují správní soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
11. Podle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. rozhodují soudy ve správním soudnictví o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu.
12. Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. normuje obsah legislativní zkratky „správní orgán“ tak, že jde v oblasti veřejné správy o orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.
13. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že přesná definice „zásahu“ možná není, protože pod tento pojem spadá velké množství často jen faktických (ústně či jinak vyjádřených) a neformálních činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Vždy jde o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Bez ohledu na to, zda mají tyto úkony formální povahu či nikoliv, je jejich pojmovým znakem fakt, že jsou způsobilé atakovat právní sféru fyzické či právnické osoby tím, že je povinna na základě takového úkonu něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět.
14. V projednávané věci dospěl soud s ohledem na povahu žalobou vytýkaných zásahů žalovaných, k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení, přičemž se jedná o nedostatek neodstranitelný. Ani jeden z označených žalovaných totiž podle soudu v daném ohledu nevykonával svou pravomoc v rámci působnosti svěřené mu při výkonu veřejné správy, přičemž žalobkyněmi specifikovaná jednání žalovaných nelze považovat za zásahy správních orgánů ve smyslu předvídaném v § 82 a násl. s. ř. s.
15. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že ustanovení § 82 s. ř. s., jež stanoví podmínky žalobní legitimace k řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, nelze vykládat bez souvislosti s § 4 odst. 1 s. ř. s., a to zejména pokud jde o výklad pojmu „správní orgán“. Pravomoc správních soudů je určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají (orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy). Toto vymezení správního orgánu v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jež je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Jak plyne z judikatury

Nejvyššího správního soudu, i soudní kontrola zákonnosti zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy správních orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.

16. V případě žalovaného b) přitom nelze pochybovat o tom, že tento spolek není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Žalovaný b) je soukromou právnickou osobou – spolkem zaměřeným na sportovní a související činnosti, jak soud ověřil ze stanov založených ve spolkovém rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddílu L, vložce 2284. Účelem spolku evidovaným ve spolkovém rejstříku je přitom poskytovat jako sportovní klub *„jak svým členům, tak i studující mládeži a široké veřejnosti, širokou nabídku sportovních příležitostí k osvojení si základních všestranných sportovních dovedností a návyků“* (srov. žalobkyněmi předložený výpis ze spolkového rejstříku). Žalobkyně ostatně v podané žalobě indikovaly, že žalovaný zajišťuje mimoškolní sportovní aktivity žalobkyně a), přičemž jím provedený „zásah“ měl spočívat ve zrušení tréninků atletiky, které žalobkyně a) navštěvovala.
17. Žalovaný b) nebyl podle přesvědčení soudu v uvedeném ohledu nadán pravomocí, jejímž prostřednictvím by mohl v rámci jemu svěřené působnosti realizovat veřejnou moc resp. vykonávat veřejnou správu. Takové postavení mu nepřiznává žádný právní předpis. Žalovaný toliko jako soukromá osoba vyjevil vůči žalobkyním vůli řídit se pravidly vyplývajícími z krizových opatření vlády vydaných výše specifikovanými usneseními, která jej podobně jako obě žalobkyně zavazovala. Ani žalobkyně přitom ve svých podáních nijak nespecifikovaly, na základě jakých úvah dospěly k závěru, že by snad žalovanému b) svědčilo v daném právním vztahu mezi ním a žalobkyněmi postavení správního orgánu.
18. Soud proto v nyní posuzovaném případě nebyl oprávněn přezkoumávat zákonnost žalobkyněmi označených úkonů žalovaného b), neboť tato osoba nevystupovala v rámci žalobkyněmi tvrzeného zásahu v pozici správního orgánu, nýbrž v postavení subjektu soukromého práva, jenž v žádném ohledu vůči žalobkyním nevykonával veřejnou moc a nezasáhl do jejich právní sféry způsobem, před nímž by bylo žalobkyním možno přiznat ochranu v řízení vedeném dle § 82 a násl. s. ř. s.
19. V případě tvrzeného zásahu žalované a), školské právnické osoby, je situace složitější potud, že škola, resp. její statutární orgán – ředitel školy, obecně v některých právních vztazích vystupuje jako správní orgán realizující veřejnou moc, resp. rozhodující o právech a povinnostech jiných osob, jak plyne např. z § 17 odst. 3, § 18, § 31, § 34 odst. 3, 6 a 8, § 34b odst. 4, § 35 odst. 1 a 2, § 37 odst. 1, 3 a 4 aj. zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.
20. Ani v případě žalobkyněmi tvrzeného zásahu spočívajícího v tom, že žalovaná a) měla podle žalobkyň zakázat žalobkyni a) osobní přítomnost na základním vzdělávání, se však dle přesvědčení soudu nejedná o zásah správního orgánu, proti němuž by bylo možno přiznat žalobkyním ochranu v řízení vedeném podle § 82 a násl. s. ř. s.
21. V posuzované věci měl podle žalobních tvrzení zásah žalované a) spočívat v tom, že žalovaná *„zakázala žalobkyni a) osobní přítomnost na základním vzdělávání“*. Učinila tak podle žalobních tvrzení na základě žalobkyněmi označených usnesení vlády. Žalobkyně své tvrzení o takto uskutečněném zásahu dokládaly *„sdělením žalované 1) ze dne 13. 10.“*

2020“. K podané žalobě přitom připojily dokument označený jako „Organizace výuky od 14.10.2020“, jenž obsahoval otisk obrazovky, kde bylo pod rubrikou „Organizace výuky od 14.10.2020“ uvedeno oznámení datované dnem 13. 10. 2020, v němž škola informovala rodiče žáků o tom, že „škola na základě opatření vlády přechází na distanční výuku“ s tím, že „v tuto chvíli je uzavření škol vyhlášeno na období od středy 14. 10. do pátku 23. 10. 2020...“.

22. Soud je přesvědčen o tom, že takto vymezené chování žalované a) nepředstavuje zásah žalované coby správního orgánu do právní sféry žalobkyní, jenž by mohl být předmětem řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Žalovaná v posuzované věci vůči žalobkyním nijak nerealizovala veřejnou moc, nerozhodovala o jejich právech a povinnostech, ani nikterak „mocensky“ nezasahovala do jejich právní sféry.
23. Žalovaná podle stanoviska soudu žalobkyněmi naříkaným postupem toliko oznamovala rodičům a jejich prostřednictvím také žákům, že se ve svém jednání bude řídit krizovým opatřením vydaným unesením vlády [usnesení vlády ze dne 12. října 2020 č. 1022, o přijetí krizového opatření, publ. pod č. 408/2020 Sb., změněné posléze usnesením vlády ze dne 19. 10. 2020 č. 1074, o přijetí krizového opatření, publ. pod č. 421/2020 Sb.; později doplněné usnesením vlády ze dne 30. října 2020 č. 1112, o přijetí krizového opatření]. Žalovaná byla ostatně jedním z adresátů povinností uložených předmětným krizovým opatřením, jež je ve světle závěrů vyslovených v recentní rozhodovací praxi Ústavního soudu třeba považovat za jiný právní předpis (srov. usnesení ze dne 5. 5. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 10/20, a sp. zn. Pl. ÚS 13/20; ve vztahu ke krizovým opatřením týkajícím se výuky ve školách srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 19/20, bod 21).
24. Jinak řečeno, žalovaná a) tedy prostřednictvím žalobkyněmi označeného sdělení toliko informovala žalobkyně o tom, že ve své praxi bude řídit příslušným krizovým opatřením a bude respektovat pravidla v něm uvedená. Vyjevila tak nejen vůči žalobkyním, ale i dalším rodičům a žákům vůli postupovat v souladu s pravidlem, kterým vláda zakázala přítomnost žáků na základním vzdělávání v základní škole, tj. s pravidlem přímo regulujícím (rovněž) chování samotné žalobkyně.
25. Není tedy pravdou, že by žalovaná a) předmětným sdělením dokládáním žalobkyněmi zakázala žalobkyni a) osobní přítomnost na výuce v rámci základního vzdělávání. Žalobkyně byly předmětným sdělením uveřejněným podle všeho na internetových stránkách školy toliko informovány o reakci školy na pravidlo chování vydané jiným orgánem veřejné moci – vládou, a to formou obecně závazného právního předpisu.
26. Městský soud v Praze nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud v řízeních týkajících se přezkumu opatření vydávaných vládou ČR a Ministerstvem zdravotnictví souvisejících s aktuálně probíhající epidemií viru SARS CoV-2 obecně nevyloučil možnost poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu v případech, kdy by došlo k zásahu do práv žalobce konkrétním, jemu adresovaným úkonem správního orgánu, který by měl povahu zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. a spočíval tedy např. ve vynucování některého pravidla chování regulovaného krizovým opatřením vůči adresátu veřejné moci (srov. rozsudky ze dne 21. 5. 2020, čj. 5 As 138/2020 - 80, a ze dne 8. 7. 2020, čj. 10 As 166/2020 - 53).
27. O takový případ se však v nyní posuzované věci z výše vyložených důvodů nejedná.

28. Škola ani její statutární zástupce v nyní řešeném případě nerozhodovali o právech a povinnostech žalobkyň v oblasti veřejné správy, ani do jejich práv nijak samostatně nezasahovali [§ 4 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.]. V předmětném právním vztahu podle soudu žalovaná a) nevystupovala jako orgán veřejné moci, nýbrž se jako jeden z adresátů krizového opatření podřídila usnesení vlády a informovala o tom rodiče a žáky včetně obou žalobkyň, přičemž připojila další nezbytná organizační sdělení. Škola v daném právním vztahu podle přesvědčení soudu vystupovala fakticky ve srovnatelném postavení, jako obě žalobkyně; podobně jako ony byla *de facto* přímým adresátem povinností uložených příslušným krizovým opatřením, přičemž toliko vyjádřila vůli se v něm uvedenými pravidly řídit.
29. V posuzovaném případě je oním vrchnostenským aktem pouze a jediné příslušné usnesení vlády, které samo o sobě není a nemůže být takovým individualizovaným zásahem vůči žalobkyním, proti němuž by žalobkyně byly oprávněny brojit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Žalobkyně tak podle přesvědčení soudu fakticky prostřednictvím podané žaloby usilují o abstraktní přezkum jiného právního předpisu (byť se jej pokouší zakrýt do hávu konkrétního případu jeho aplikace, o který však nejde, neboť se jedná jen o obecné důsledky přijatého krizového opatření jako takové), jenž však nejsou i se zřetelem k závěrům vysloveným Ústavním soudem ve výše zmiňovaných usneseních oprávněny samostatně iniciovat.
30. Soud závěrem podotýká, že si je vědom toho, že rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) připouští za určitých okolností možnost jednotlivce brojit fakticky přímo vůči účinkům právního předpisu, jenž pro konkrétní osobu vyvolává účinky, které by byly v rozporu s Úmluvou [srov. např. rozhodnutí ve věci *Dudgeon proti Spojenému království* (rozhodnutí bývalé Evropské komise pro lidská práva ze dne 13. 3. 1980, č. 7525/76), rozhodnutí ve věci *Open Door a Dublin Well Woman proti Irsku* (rozsudek ze dne 29. 10. 1992, č. 14234/88 a 14235/88, § 44) či rozhodnutí ve věci *S.A.S. proti Francii* (rozsudek velkého senátu ze dne 1. 7. 2014, č. 43835/11)]. Je však třeba zdůraznit, že tak ESLP činí pouze v případě zvláštních okolností, především tam, kde nelze po stěžovateli legitimně vyžadovat, aby se vystavil nějaké individuální aplikaci práv vůči němu, resp. kdy stěžovatel musí přímo na základě právního předpisu upravit své chování, aby se nevystavil velmi nepříznivým důsledkům v podobě trestního nebo správního stíhání. O takový případ se však nejedná v nyní posuzované věci, kdy byly žalobkyně sdělením žalované a) toliko vyrozuměny o přechodu na distanční výuku v souladu s krizovým opatřením vlády a byly informovány o s tím souvisejících organizačních aspektech.
31. Soud tedy shrnuje a uzavírá, že žalovaní v žalobkyněmi naříkaném ohledu nevykonávali svou pravomoc v rámci působnosti svěřené jim při výkonu veřejné správy, nevystupovali jako správní orgány ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s., přičemž žalobkyněmi specifikovaná jednání žalovaných nelze považovat za zásahy správních orgánů ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Soud proto takto formulovanou žalobu nemohl věcně projednat a musel žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat. Zároveň soud odmítl též přidružený návrh žalobkyň na vydání předběžného opatření.
32. Z uvedených důvodů pak soud nemohl ani věcně reagovat na žalobní námitky.

33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
34. Soud podotýká, že za dané procesní situace nevyzýval žalobkyně k úhradě soudního poplatku; proto nerozhodoval ani o jeho vrácení. Stejně tak formálně nerozhodoval o připuštění změn žaloby navržených v podáních žalobkyň ze dne 28. 10. 2020, ze dne 31. 10. 2020 a ze dne 3. 11. 2020 (drobné úpravy a doplnění v uvedených podáních oproti původní žalobě nebyly způsobilé vyústit v odlišné závěry stran neodstranitelného nedostatku podmínek řízení).
35. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. listopadu 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu